

ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Μὰ ἡ Ἑλλάδα μιὰ καὶ ἀγύριστη
πάει καὶ νὰ τὴν κλαῖς.

Κι ὅποιος δοῦλος σὰς θὰ γίνῃ
καὶ σὰς πάρῃ καταπόδι,
ἢ ἕνας μόνος, ἢ ὄλο γένος,
θὰ σθνοτῆ μὲ σὰς.

Καὶ μονάχα ὅποιος μαζὶ σὰς
δὲ θὰ χάσῃ τὸν ἑαυτὸ του
καὶ θὰ κόψῃ μόνο ἀπ' τ' ἄνθια σὰς
γιὰ νὰ στεφανώσῃ τὰ μαλλιά του—
μόνο ἐκεῖνος ἐδῶ κάτου
στολιομένος θὰ τραβήξῃ σὺ γαμπρός,
θὰ τραβήξῃ στολιομένος μὲ τὴ χάρῃ σὰς
θὰ τραβήξῃ ἐμπρός.

Εἶτε μονοικὴ, εἶτε λάμψη,
εἶστε ἐνὸς χαμένου διάβα
μιὰ προή.

Κ. ΠΑΛΑΪΑΣ

Ἡ κ. Σικελιανὸς βέβαια δὲ ζήτησε στὸ προχθεσινὸ
της ὁμοφρογραμένο κήρυγμα ἀπὸ τὴ νεοελληνικὴ κοι-
νωνία τὴν ἀπομίμηση τῶν ἀρχαίων. Κάθε ἄλλο. Τό-
νισε ὅτι ζητεῖ καινούρια δημιουργία. Ἀλλὰ μιὰ δη-
μιουργία σύμφωνη μὲ τὴν ἀρχαία αἰσθητικὴ γιατί
μόνο αὐτὴ ἀναγνωρίζει τὴν πιστεύει τὴ μόνη κ' αἰώ-
νια ἔκφραση τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, τὴ μόνη ὠραία
ἔκφραση ποὺ ἀνακάλυψε καὶ θ' ἀνακαλύψει παντοῦ καὶ
πάντοτε ἢ ἀνθρωπότη. Κι ἴσως ἡ δημοτικὴ, ἄς τὴν
ποιῆμε, αὐτὴ προγονοπληξία, γιατί ἡ κ. Σικελιανὸς δὲν
εἶναι παρὰ μιὰ φωνὴ μέσα στὶς πολλὰς φωνές, μιὰς
ὁμάδας νέων δημοτικιστῶν ποὺ τελευταῖα θέλουν τὴν
ἀναγέννηση τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, ἡ δημοτικὴ αὐτὴ
προγονοπληξία, ὅσο κι ἂν εἶναι ἀνώτερη, ὅσο κι ἂν
ἐμπνέεται ἀπὸ μιὰ γνώση τοῦ ὠραίου, ἀπὸ ἕναν ἐνθου-
σιασμό γιὰ τὸ ἀρχαῖο ἀριστούργημα, ἴσως νὰ εἶναι
ἴδια πλανερὴ καὶ βλαβερὴ σὰν τὴ στεγνὴ, ψυχρὴ, τυ-
πικὴ, καθαρειουσιάνικη προγονοπληξία. Διαφορετικά,
ὅμως στὸ βάθος ὅμοια, καὶ οἱ δύο παρανοοῦν τὸ ἀρ-
χαῖο πνεῦμα, δὲ βλέπουν παρὰ τὴν ἐξωτερικεψὴ του
χωρὶς νὰ εἰσδύσων στὸ μυστικὸ του. Τὸ μυστικὸ τοῦ
πῶς κατώρθωσαν οἱ ἀρχαῖοι νὰ πλάσουν τὸ ὑπέροχο
ἐκείνο θαῦμα τοῦ ἀττικοῦ πολιτισμοῦ, τὸ μυστικὸ ποὺ
ὅσο κι ἂν προσπάθησε μὲ ἄπειρα λόγια ἡ κ. Σικε-
λιανὸς δὲ μπόρεσε νὰ τὸ ξεδιαλύνει, οὔτε κἂν μὲ ἀμυ-
δρὴ σαφήνεια νὰ τὸ ἐξηγήσει, ἴσως νὰ εἶναι ἀπλού-
στατο. Εὐκολόβρετο τὸ λουλούδι, τὸ μόνο λουλούδι ποὺ
μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν οἱ ἀρχαῖοι, τὸ μόνο ποὺ πρέ-
πει νὰ τοὺς ζητήσομε «γιὰ νὰ στεφανώσομε τὰ μαλ-
λιά μας». Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι κατώρθωσαν νὰ ἐκ-
φράσων, ὅπως κανένας ἴσως ἄλλος λαός, εἰλικρινὰ
κι ἀνυπέροβλητα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους ὠραία, τὸ Ἐγὼ
τους, τὸ ὠραία ἀναπτύγμενο Ἐγὼ τους. Τίποτε ἄλλο.

Οἱ ἀρχαῖοι μᾶς συμβουλεύουν μόνο τὴν εἰλικρινὴ
ἔκφραση τοῦ Ἐγὼ μας, ὠραία, σύμφωνα μὲ τὴ δική
μας ὁμορφιά. Καὶ τὸ σημερινὸ Ἐγὼ μας δὲν εἶναι
ὅμοιο μὲ τὸ ἀρχαῖο, δὲν εἶναι ὅμοιο μὲ τὸ Ἐγὼ ποὺ

τραγουδῆσε τὰ δημοτικὰ τραγούδια. Καὶ σ' ὁποιοδὴ-
ποτε ποὺ σκέπτεται δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ προξενεῖ οὔτε
ἔχληξη, οὔτε λύπη, πολὺ λιγότερο προσπάθεια ἀν-
τίδρασης, τὸ ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἀνεπτυγμένοι, ἀλλὰ καὶ
ὁ λαός ποὺ ζεῖ στὶς πολιτείες, ἀκόμα κι ὁ χωρικός ποὺ
ἦρθε σὲ κάποια ἐπικοινωνία μὲ τὸ σύγχρονο Πο-
λιτισμὸ εἶναι πολὺ μακρύτερα ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῶν
δημοτικῶν τραγουδιῶν παρ' ὅτι εἶναι ἐκεῖνη ἀπὸ τὴν
ἀρχαία. Εἶναι φυσικὰ. Καὶ δὲ ζεῖ παρὰ ὅ,τι παραδέχ-
εται τὴν ἐξέλιξη, ὅ,τι προμαντεύει ἢ τοῦλάχιστον ἀκο-
λουθεῖ ἀμέσως τὴ μοιραία ὁρμὴ πρὸς τὰ ἔμπρός, τὴν
πρόοδο. Ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς κ' ἡ πρόοδο εἶναι οἱ
μόνες σημερινές ἀλήθειες κι ἄς τίς περιφρονεῖ σὰν
κοφια λόγια ἢ ψευτοδημοτικὴ προγονοπληξία.

Ἡ εἰλικρινεῖα τῆς κ. Σικελιανὸς δὲ συζητεῖται καὶ
γ' αὐτὸ ὡς ἀτομικὸ ἔργο εἶταν πολὺ καλλιτεχνικὸ τὸ
προχθεσινὸ της κήρυγμα, ὅπως καὶ ἡ ἐμφάνισή της.
Ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος δὲ συζητεῖται. Σὲ κάθε
ἐποχὴ γεννιοῦνται ψυχῆς ἄλλου καιροῦ, εἶτε περασμέ-
νου, εἶτε μελλομένου, ποὺ ἂν τραγουδήσουν ὁμορφα
τὴν παράκαιρη νοσταλγία τους θὰ δημιουργήσουν ἀ-
ριστούργημα, ἀριστούργημα ποὺ θὰ τὸ θαυμάσουν
ὄλοι, ἀλλὰ ποὺ θὰ μείνει ἀποκλειστικὰ δικό τους, χω-
ρὶς νὰ μπορέσει νὰ ἔχει ἐπιρροή, νὰ σχηματίσει γόνιμη
σχολή, γιατί δὲν ὑπάρχει τὸ ἔδαφος ν' ἀναπτυχθεῖ.
Ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος στὰ ἔργα του, γιατί ἀνα-
βλύζανε ὀρμέμφυτα κι ἀληθινὰ ἀπὸ τὸ ἐγὼ του, καὶ
στὴ μορφὴ του, καὶ στὴ ζωὴ του καὶ ιδιαίτερα στὸ
θάνατό του εἶταν μιὰ ἀρχαία προή, μιὰ ἀρχαία ἁρμο-
νία, ἕνα ἀρχαῖο πλαστικὸ ἀνάγλυφο, μιὰ ἐξαιρετικὴ
ὁμορφιά, ἀλλὰ θὰ εἶναι καὶ θὰ μείνει μόνος. Ἀλλοί-
μονο σ' ὅσους παρασυσκοῦν ἀπὸ τὴ γοητεία του καὶ
χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν ὅτι μοιραία ἡ ψυχὴ τους εἶναι
ἀλλοιώτικη θελήσουν ν' ἀφοσιωθοῦν στὸ ἱδανικὸ του.
Θὰ πλάσουν κάτι ψεύτικο καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ
γιὰ τοὺς ἄλλους. Στεῖρα, τιποτένια, θὰ καταστρα-
φοῦν.

Τὸ σημερινὸ ἐγὼ μας δὲν εἶναι ὅμοιο μὲ τὸ ἀρ-
χαῖο, κ' οὔτε θὰ ὑπάρξει πιά ποτὲ ἕνα ἀπόλυτο Ἑλλη-
νικὸ Ἐγὼ, ὅπως δὲν ὑπάρχει πιά σὲ καμιά πολιτισμέ-
νη χώρα μιὰ ἐντελὸς ἀτομικὴ τῆς ψυχῆ. Ἄ δημι-
ούργησε πολὺ τὸ περίγυρο τὴν ἀρχαία ἀττικὴ ψυχὴ,
οἱ τότε συνθήκες, ἡ ἔλλειψη γοητοῦρας συγκοινωνίας,
ἡ ἔλλειψη βιβλίων καὶ τόσες ἄλλες, ἐπιτρέψανε στὸν
πολιτισμὸ του νὰ ἀναπτυχθεῖ σχεδὸν ἀνεξάρτητα ἀπὸ
κάθε ξενικὴ ἐπιρροή, ὅπως τὸ ἐπιτρέψανε καὶ στὸν
Ἰνδικὸ, στὸν Περσικὸ, στὸν Αἰγυπτιακὸ, στὸ Λακε-
δαιμονικὸ Πολιτισμὸ. Ἡ ψευτοδημοτικὴ προγονοπλη-
ξία θαυμάζει ἀποκλειστικὰ τὸν Ἀθηναῖο, ἀλλὰ πῶς
δὲ νιώθει ὅτι ἂν θελήσει νὰ διαγράψῃ—ποὺ εἶναι εὐ-
τυχῶς ἀδύνατο—κάθε ξενικὴ ἐπίδραση, πρέπει λογικὰ
νὰ παραδεχθεῖ ὅτι μόνο τὸ περίγυρο δημιουργεῖ ἕναν
πολιτισμὸ, κ' ὅτι ἡ ἄμεση κ' ἀνεπιδόστη συνέπεια
μιᾶς τέτοιας γνώμης εἶναι ὅτι κάθε ἐπαρχία ὅπου ἡ
Φύση εἶναι διαφοροετικὴ πρέπει νὰ δημοιογήσει τὸ
δικό της πολιτισμὸ, ὅπως στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα; Τὸ
σημερινὸ ἐγὼ μας εἶναι πολυσύνθετο. Μέσα του φέ-
νησαν ἀνεμοὶ ποὺ ἔφεραν πλούσια ἀρώματα κ' ἰδέες
ἀπ' ὅλα τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, καὶ τῶν αἰώνων. Κ'
εἶναι ἴδια ὀλέθριο ὅσο κ' ἀπραγματοποίητο—εὐτυ-

χῶς — τὸ νὰ θελήσωμε νὰ κλείσωμε σ κ λ ἄ θ ο ὅ
 ἓνα μαρμαρένιο πύργο. Εἶναι ἐντελῶς ἀνάξιο κἀν συ-
 ζήτησης, ἐντελῶς κομικὸ, ἀν ὄχι λυπηρὸ γιὰ τὴ δια-
 νοητικότητα μας, τόσο νὰ παραδεχόμεσθε «ὡς ὅτι φή-
 τρωσε στὴ Δύση εἴτε ἄνθρωποι, εἴτε πολιτισμοί, εἶναι
 ἀνθρωποειδές, ὑποτυπῶδες», ὅσο νὰ μὴν παραδεχόμε-
 στε τὴ στιγμή πού καὶ τὰ σύνορα πρόκειται νὰ κα-
 ταργηθοῦν στὴν Πνευματικὴ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν.
 Κάθε ἔθνος θὰ διατηρήσει πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸν ἑαυτὸ
 του. Εἴμαστε πρῶτα ἀπ' ὅλα Ἕλληνες. Αὐτὸ δὲν τὸ
 ξεχνᾶ κανένας κ' οὔτε θὰ εἶταν βέβαια κἀν ἀνάγκη
 νὰ παρατηρηθεῖ, τόσο εἶναι φυσικὸ—εὐτυχῶς—ἀν οἱ
 δημοτικιστὲς προγονόπληχτοι δὲν ἔμοιαζαν νὰ θεω-
 ροῦν κ' ἀντιέλληνες ὅσους ἐναντιώνονται στὸ παρα-
 λήρημά τους. Ἡ Ἑλλάδα ὅμοια μὲ κάθε πολιτισμένη
 χώρα θὰ δεχθεῖ τὸ συνολικὸ ὁμοίομορφο στὶς γενικὲς
 γραμμὲς τῆς ἐξωτερικῆς κ' ἐσωτερικῆς ζωῆς πού ἐπι-
 βάλλει ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς, καὶ θὰ διατηρήσει τὸν
 ἑαυτὸ της ὅμοια μὲ κάθε πολιτισμένη χώρα, σὲ κάθε
 λεπτομέρεια, σ' ὅλες τὶς διαφορὰς πού πλάθουν τὸ πε-
 ρίγυρο, τὸ κλίμα, οἱ παραλλαγές τῆς διάθεσης καὶ
 τοῦ χαρακτῆρα σὲ κάθε τόπο, οἱ ριζωμένες φυλετικὲς
 παράδοσες, ἡ ἀδιάσπαστη ἱστορικὴ ζωὴ. Τὸ ντόπιο
 πρᾶμα θὰ κρατήσῃ τὴ θέσιν του, πλατεῖα τῆ θέσιν
 του, ἀλλὰ μόνον τῆ θέσιν του, ὅση κατέχει τὴν σημε-
 ρινὴ ψυχὴ.

Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ὑφαίνει κάθε γυναῖκα τὸ φόρεμά
 της ἢ νὰ κάνει μόνη της τίς στάμνες της, τὰ μαγει-
 ρικὰ της σκεύη, τὰ γυαλικά της, τὰ μουσικὰ ὄργανα,
 καὶ πὺ δυσκολοκατόρθωτο ἀν ὄχι ἀδύνατο, τὰ ἐπιπλά
 της καὶ τὰ σπῆτια της, θὰ μείνει πάντα ἓνα ὁμορφο
 καλλιτεχνικὸ ὄνειρο ἀτόμων, πραγματικὰ παράλογο,
 πού ἴσως κάποτε καὶ νὰ τὸ πραγματοποιοῦν ἐλάχιστοι,
 ἐρασιτεχνικά, δηλαδὴ χωρὶς καμιὰ γενικώτερη σημα-
 σία. Ἡ κ. Σικελμανοῦ δὲν κατάλαβε τὸ ἀρχαῖο ἀθηναϊ-
 κὸ μυστικόν. Τὸ ἀριστοῦργημα δὲν ἔχει αὐτοτέλεια,
 εἶναι μόνον ἐξωτερικέψη. Πηγάζει ἀπὸ τίς ἀπαιτήσεις
 καὶ τίς ἀνίχνες τοῦ ἐγῶ. Καὶ σήμερον ἡ ζωὴ οὔτε ἐπι-
 τρέπει οὔτε προκαλεῖ τὴν ἐπιθυμίαν στὴ γενικότητα νὰ
 ἔχει ξεχωριστὰ ὠραῖες στάμνες ἢ μαγειρικὰ σκεύη.
 Τὸ συναίσθημα τοῦ ὠραίου μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀνα-
 πτυχθεῖ στὴ σημερινὴ καλλιτεχνικὰ σχεδὸν ἀμόρφωτη
 νεοελληνικὴ κοινωνία, ἀλλὰ πάντα σύμφωνα μὲ τοὺς
 σημερινούς ὅρους τῆς ζωῆς. Κάθε ἐποχὴ δημιουργεῖ
 ἀλλοιώτικα, σύμφωνα μὲ τὸν ἑαυτὸ της. Πῶς εἶναι
 δυνατὸ μιὰ γυναῖκα νὰ ὑφαίνει μόνη της τὰ φορέ-
 ματά της τὴ στιγμή πού τῆς χρειάζονται τοῦλάχιστο
 πέντε φορέματα τὸ χρονο καὶ σύγχρονα ἔχει ἀναλάβει
 τόσες ὑποχρεώσεις στὴ ζωὴ, ζητεῖ τόσα ἄλλα ἀπὸ τὴ
 ζωὴ; Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ ντύνεται ἢ πολιτισμένη
 Ἑλληνίδα διαφορετικὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα τῆς Δυτικῆς
 Εὐρώπης. τὴ στιγμή πού τίς χωρίζει μόλις λίγων με-
 ρῶν ταξίδι;

Τὸ ἀριστοῦργημα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν
 ἐξωτερικέψη ἐνὸς ἐγῶ πού ἔφθασε στὴν κορφὴ τῆς
 ἐξελίξεώς του, ὅπως εἶχαν φθάσει οἱ ἀρχαῖοι Ἀθη-
 ναῖοι. Οἱ ΝεοἝλληνες εἴμαστε ἀκόμα πολὺ νέοι. Πρέ-
 πει πρῶτα ν' ἀναπτύξωμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τότε
 μοιραῖα θὰ πλασθεῖ ἡ εἰκόνα τῆς ὁμορφιάς μας. Νὰ
 τὸν ἀναπτύξωμε ἑλληνικὰ καὶ σύγχρονα ἀρμονισμένο
 μὲ τὸν παγκόσμιον πολιτισμὸ. Στὸ ἔργο αὐτὸ ἀφωσιώ-

θηκε τὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας καὶ ἴσως ἡ ἐκπαι-
 δευτικὴ μεταρρύθμιση νὰ εἶναι τὸ πρῶτο γερὸ λιθάρι
 στὸ καὶ τοῦ νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ. Κ' ὅταν κατῶρ-
 θωσε ἓνας Παλαμᾶς, ἀν ὄχι τέλεια, τοῦλάχιστον τόσο
 μεγαλόπνοια, νὰ ζωγραφίσει καὶ νὰ τραγουδήσῃ τὴ
 σχεδὸν ἀπλαστὴ ἀκόμα, γεμάτη δισταγμούς κ' ἀμφι-
 βολίες, ἀναποφάσιση γιὰ τὴν κατεύθυνσίν της νεοε-
 λληνικὴ ψυχὴ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἔχομε τὴν πε-
 ποίθησιν ὅτι τὸ νεοελληνικὸ ἐγῶ ἔχει μέσα του ὅλη τὴ
 δύναμιν γιὰ ν' ἀναπτυχθεῖ καὶ νὰ δημιουργήσῃ.

Ἀπριλῆς, 1919.

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

*Ξεσκέλιζα πράματα παιδιὰ εἶχα πάρει τὴν μικρὴ
 κασετίνα ὅπου εἶναι κρυμμένα μερικὰ στολίδια, πού
 ἔχουν γιὰ μόνη ἀξία διὲ εἶναι ἐνθῆμια οικογενεια-
 κά τὰ κοίτια ἀπόροσχα, ἀφρημένη. Ἄνοιξα ἓνα
 μικρὸ κοντί εἶχε μέσα ἓνα δαχτυλίδι ἀπλὸ μὲ μιὰ
 μικρὴ πέτρα, γαλασπράσινη, θαμπή.*

*Αἰσιάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ χιυπᾶ, γρήγορα,
 δυνατὰ ὁ νοῦς μου, πού ἔτρεχε μακριὰ, καρφώθηκε
 στὸ μικρὸ κοντί, τὰ μάτια μου θλόωσαν γιὰ μιὰς.*

*Ὁ μικρούλα πέτρα, πράσινη καὶ γαλιανὴ μαζὶ, χω-
 ρὶς λάμψη, χωρὶς σπινθηρισμὸ, δαχτυλίδι ἀπλοϊκόν,
 χωρὶς καμιὰ ἀξία, μὰ γιὰ μένα τόσο ἀκριβόν, τί σκέ-
 φες μακρινὲς στὸ μυαλό μου ἐξυπνήσατε! Πόσες εἰ-
 κόνες, πόσες σκηνὲς στὴ θύμησή μου ξέθαψες, δε-
 χτυλίδι ἀγαπημένο τῆς γλυκειᾶς μου μητερούλας.*

*Σ' εἶδα... καὶ μοῦ φάνηκε πὺς ξανάβλεπα τὸ
 χέρι πού σ' ἐφοροῦσε πάντα, τόσο δὲν τὸ θυμῶμαι,
 χωρὶς ἔσένα, τῶσπρον, τ' ὀλοῶσπρον τῆς χέρι, τόσο ἀ-
 παλό, τόσο τρυφερό, ὅταν στὸ κεφάλι μας ἀκουμποῦσε
 καὶ μᾶς χάιδενε σιγά-σιγά.*

*Σ' εἶδα... καὶ μοῦ φάνηκε πὺς τὴν ξανάβλεπα
 μετὰ χρόνια τόσα, ὀλοζώντανη μπροστὰ μου, γιὰ θ-
 λους γλυκειὰ καὶ καλὴ, μὰ γιὰ μᾶς ἀκόμα πὺδ πολί,
 γιὰ μᾶς, τὰγαπημένα της ἰσέλλα παιδιά της.*

*Χειμῶνας... σουρούπωμα... Στὸ σπῆτι, στὸ γε-
 λασιὸ ὀλοχαρούμενο σπῆτι, πού γιὰ νὰ τὸ φωτίσῃ, νὰ
 τὸ ζεστάνῃ, ἀρκοῦσε ἡ παρουσία της καὶ μόνη, τὴν
 ὥρα πού σκοτεινιάζει, πρὶν ἀκόμα ἀνάψωμ τὰ φῶτα,
 κάθεται στὸ ἰσάκι κοντὰ μιὰ στιγμή ἀπ' τίς φροντί-
 δες της νὰναπανθῇ, ἢ ἀκούραστη μητέρα.*

*Κ' ἐμεῖς, μόλις τὴν καταλάβουμε πὺς κάθισε
 κεῖ, ἀφίνομε μελέτες καὶ παιγνίδια, ἰσέχομε κοντὰ
 της, καὶ καθέννας προσπαθεῖ νὰ προσπεράσῃ τὸν
 ἄλλο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν προτιμημένη θέσιν, κεῖ στὰ πό-
 δια της μπροστὰ, νὰ καθίσῃ στὸ χαλί, καὶ τὸ κεφάλι
 του στὰ γόνατά της νὰκουμπήσῃ.*

*Κ' ἐκείνη, χάιδευε τὰ μαλλιά μας, παίζει καὶ
 γελᾶ μαζὶ μας, καὶ τὸ χέρι της μᾶς δίνει, πού ὀλοι
 τὸ θέλαμε νὰ τὸ πιάσουμε γιὰ νὰ ἐξετάσουμε τὸ πε-
 ριγῶ τῆς δαχτυλίδι. Κ' ἐνῶ τὸ κοιτάζω, καὶ περι-
 σσερα τὸ παρατηρῶ, ἔξαινα ἀπότομα ἐκείνη ἰσα-
 βῶ τὸ χέρι της μὲ γέλια... Μπήγγω μιὰ φωνή, τὰρ-
 πάζω, τὸ σφίγγω δυνατὰ τὰγαπημένο της χερσάκι,
 καὶ στὸ στόμα μου φέροντάς το τὸ πῆγγω στὰ φι-
 λιά... μὰ ἀλλοίμονο... στὰ χεῖλια μου δὲν βρέθηκαν*